

Dinsdag 13 juni 1978

in gesprek met...

Bart Schaapman

Lemelerveld - „Ome Bart” Schaapman is één van de oudste inwoners van Lemelerveld. Dagelijks is hij actief en houdt op de zaak van zijn zoon als vorm van tijdverdrijf de boekhouding bij. Met zijn 92 jaren valt het hem moeilijk stil te zitten. Als iemand de ontwikkeling van Lemelerveld van dichtbij heeft meegemaakt, dan is dat „Ome Bart” wel. De plaats is hoogstens 20 jaar ouder dan hijzelf is.

Bart Schaapman is geboren in 1885, toen Lemelerveld hooguit vijfhonderd inwoners telde. „In die tijd ging het allemaal nogal primitief toe, want verharde wegen ontbraken. 's Zomers waren de wegen één zandwoestijn, 's winters één modderpoel”, zo vertelt hij. „Toen Lemelerveld nog aan het begin van zijn bestaan stond, begon mijn vader een zaak aan de Kerkstraat. Op elfjarige leeftijd kwam ik in de zaak, samen met mijn broer. Dat werk heb ik na het overlijden van mijn vader in 1918 voortgezet tot 1967. Nu doen mijn zoon en kleinzoon dat”, zegt Ome Bart.

Van de klanten van heel vroeger kent Ome Bart de meesten nog wel. „Ik zit nu een beetje achteraf in de zaak. Dat komt, omdat ik niet zo goed meer kan horen. Dat kan voor de klanten vervelend zijn. Hier vermaak ik mij best, en de „kunnigen” komen hier vanzelf wel naar toe. Behalve mijn werk aan de boekhouding lees ik veel. Iedere dag een paar kranten. Puzzelen vind ik ook leuk. Vooral kruiswoordpuzzels, die gaan bij mij nog vóór de krant. Tweemaal heb ik een prijs gewonnen, en éénmaal een gouden horloge met een slagzin”, aldus Ome Bart, die als bewijs van zijn vaardigheid in het opstellen van rijmpjes een voorbeeld laat zien, dat hij heeft gemaakt ter gelegenheid van zijn afscheid als penningmeester van de begrafenisvereniging „Laatste Eer”. In dat gedichtje beschrijft hij de redenen waarom hij zijn functie als penningmeester heeft neergelegd. Een reden is, dat hij

door zijn slechte gehoor dit werk niet meer kan doen zoals hij dat zelf graag zou willen doen. De tweede reden is, dat Ome Bart ruim 60 jaar penningmeester is geweest van de begrafenisvereniging.

Penningmeester

„Toen in 1918 in Lemelerveld een begraafplaats werd aangelegd was het normaal dat er ook een begrafenisvereniging moest komen. De functie van penningmeester heb ik toen op mij genomen”, vertelt de heer Schaapman. „Of de kas al die jaren klopte? Wel, ik genoot al die tijd het volste vertrouwen van het bestuur, en er zal wel eens een klein verschil of een overschot geweest zijn, maar grote verschillen, nee dat kwam nauwelijks voor”. In de zestig jaren dat Bart Schaapman penningmeester van de begrafenisvereniging was, heeft hij heel wat bekenden heen zien gaan. „Het is natuurlijk geen leuk onderwerp, maar al die tijd dat ik in mijn functie van penningmeester werkzaam was, heb ik ruim vierhonderd overledenen ingeschreven. Als het aan mij had gelegen, dan was ik eerder met dat werk gestopt. Mijn gehoor en mijn leeftijd vond ik dusdanig, dat ik liever stopte. Maar niemand wilde mijn werk overnemen, totdat aan het begin van dit jaar een vervanger voor mij gevonden was”, gaat Schaapman verder. „Als afscheidscadeau heb ik twee boeken gekregen, en de voorzitter van de vereniging sprak een woordje tot mij”.

Als het gesprek ten einde is, maakt Bart Schaapman weer aanstalten om zich met de boekhouding bezig te houden. Telstroken van de telmachine zijn niet te vinden. „Als het even kan doe ik alles zonder machines”, besluit Ome Bart. Hij ondervindt er helemaal geen last van, als de techniek van vandaag eens verstek mocht laten gaan. Hij doet het nog steeds zoals anderen dat eeuwenlang gedaan hebben. Met behulp van pen en papier.